

**Οὐρρά φωνάζει κι'ό τρανός
ὁ Κάϊζερ ὁ Γερμανός.**

Φτωχή μητέρα, πέταξε και τούς 'Ολύμπους σεις,
σήκω τὰ μάτια σου νὰ δῆς πῶς ἦσουν και πῶς εἶσαι.
Τώρα σὲ βλέπουνε κι'αὐτοί, πού'θιάραιναν' μπροστά σου
χωρίς νὰ ρίξουνε ματιὰ στ' ἄσχημα τάρματά σου.

Φτωχή μητέρα, γιῶρτασε,
καιρός σου νὰ γελᾶσης..
ἀπὸ θριάμβους χόρτασε
τῆς γῆς και τῆς θαλάσσης.

Ξαναγαλβάνισε λαούς τῆς οἰκουμένης ὅλης,
κι' ἀπὸ κομμάτια κυανῶν
και σαπφειρίων οὐρανῶν
κάνε στολίδια τελετῆς, μεγαλωνύμου Σχόλης.

Τραναῖς Κορόναις σὲ κυττοῦν,
τῆς νίκαις σου τῆς καιρετοῦν
μὲ μὴ κρυφὴ χαρά.

Και' στὴν Πριγκίπισσ' ἀδελφῆ
ὁ Κάϊζερ τηλεγραφεῖ:
οὐρρά, οὐρρά, οὐρρά.

Οὐρρά λοιπὸν ἡ Νῆση σου... κι' αὐτὸν ἐνθουσιάζει
τὸν Καίσαρα τὸν Γερμανό,
πού κι' ἔνα του Πομερανὸ
γιὰ' μᾶς δὲν θυσιάζει.

Σὲ βλέπομε νὰ πολεμῆς,
κι' οὐρρά φωνάζομε κι' ἐμεῖς
μ' αὐτὸν τὸν Ἱμπεράτορα
και κάθε μας προπάτορα.

Οὐρρά κι' ἀπὸ τὰ κύματα
τὰ δαυλοφωτισμένα,
οὐρρά κι' ἀπὸ τὰ μνήματα,
πού τάχαν ξεχασμένα.

Οὐρρά βοοῦν σημερινοὶ
κι' ἀρχαῖοι πολεμάρχοι,
και τούς φονιάδες' στὸ σχοινί
κρεμοῦν τοῦ Πατριάρχη.

Οὐρρά φωνάζει κι' ὁ Ραγιάς,
πού βλέπει τῶρ' ἀλήθεια
και τοῦ παπποῦ και τῆς γιαιγιάς
τὰ τόσα παραμύθια.

Οὐρρά κι' ἀπ' ὄλαις τῆς γωνιᾶς,
οὐρρά βοῦνζουν κανονιᾶς,
οὐρρά σφυρίζουν σφαίραις.

Οὐρρά Πατρίδα λαμπερή,
ὁ, π' ἠχάλασαν καιροὶ
τῶφτειαξάν' ἴγναις' μέραις.

**Φασουλῆς και Περιελέτος,
ὁ καθένας γέτος σκέτος.**

Φ. —

Χόρευε λοιπὸν και πῆδα,
και τραγοῦδα τὴν πατρίδα.
" Ἄς σὲ πιάσῃ τώρα τρέλλα,
μπᾶμ ἐδῶ και μπουμ ἐκεῖ,

χόρευε μὲ φουστανέλα
και μὲ ἐράκια Κρητικῆ.

Μοναχὸς και μ' ἔλλους πίνε...
ὄνειρα θάρρα πῶς εἶναι
ὅλα τούτα, συντροφέ μου.

**Κι' ὁ Κερμαουλής, ὁποῦ σφριγγέ,
καθόλα 'στὸν Κερίμ Ἀγά.**

Κι' ἐγὼ μένω κεχνῶς
γιὰ καθένα γεγονός
τοῦτου τοῦ δεινοῦ πολέμου.

Πλημμυρεῖ ζωῆς πληθώρα
γῆρας καὶ νεότητα...
ὄνειρο κυττάζω τώρα
τὴν πραγματικότητα.

Συνειθίσαμε, καίμενε Περικλέτο, τόσα χρόνια
σὲ ζωὴ μὲ καταφρόνια.

Συνειθίσαμε νὰ τρώμε κάθε τόσο χαστουκιὰ
κι' ἀπὸ Φράγγκους καὶ Τουρκιά.

Συνειθίσαμε νὰ κλαίμε 'μπρὸς 'στὴς Πύλεις τῆς Ντιβάνια
καὶ νὰ κάνουμε μετάνοια.

Συνειθίσαμε νὰ ζοῦμε δίχως φρόνημα μεγάλο,
καὶ νὰ σκύβουμε κεφάλι
'μπρὸς 'στὸν ἕνα καὶ 'στὸν ἄλλο
τῆς Τουρκίας ἀρχιγαμάλη.

Συνειθίσαμε νὰ λέμε πῶς ζωὴ δὲν ἐγ' ἡ μάνα,
καὶ νὰ πέρνωμε παγωνα
μὲ τῆς ἠησιανῆς τὸν δίσκο
τὸν καθένα Βασιλίσκο.

Δὲν μπορούσαμε νὰ ζοῦμε, Περικλέτο, κατὰ μόνος
δίχως νάχομε προστατάτα, συγγενεὶς καὶ κηδεμόνας.
'Ἦτον βρος τῆς ζωῆς μας τὸν τρανὸν ἢ προσταταίς
κι' εἶχε γίνεῖ μία πλάσις μοναχὰ γιὰ τὰ Μουστα.

Συνειθίσαμε 'στους πόνους, συνειθίσαμε 'στὰ δάρη,
καὶ 'στ' ἐς τόσας προσβολαίς,
συνειθίσαμε ν' ἀκούμε πῶς τὸ Τούρκικο χαντζέρι
πετσόκοβε κεφαλαίς.

'Ολοένα χαζομάρα,
περιποιήσις καὶ γλώκα,
κι' ἦτανε γιὰ μᾶς προμάρα
τοῦ Κερίμ ἡ χαμαίλικα.

Λάκκο 'βλέπαμε νὰ σκάβη
τῆς φυλῆς μας κάποιο χέρι,
καὶ παντοῦ φθορὰν νὰ φέρη.

Μᾶς ἐφώναζαν οἱ σκλάβοι,
μὰ δὲν πέραμε φωτιὰ
κι' ἐβουλώναμε ταῦτά.

'Αγριοί λυσσοῦσαν σκύλοι,
κι' οἱ προσταταί μας οἱ φίλοι
μᾶς ἔδιναν μυτιαίς.

'Αποκαύωσις τελεία,
ποῦ κι' ἀρχαίτε μεγαλετα
τὰ νομίζαμε ψευτιαίς.

'Ἡ ταπεινώσις ἐκείνη
'αὐτοῦ συγχρόνου εἶχε γίνε
μόνη δόξα καὶ τιμὴ
κι' ἕνα χάσικο ψωμί.

'Στὴν ταπεινώσιν ἐκείνην βλοῖ κρεμαστήκαμε,
κι' ἄλοια σκόβε σκόβε κοφόμεμαστήκαμε.
'Ἐγελοῦσαμε καθένα, ποῦθελε νὰ μᾶς εἶπῃ
πῶς αὐτὸς δὲν εἶναι δῖος, ἀλλ' ἀδικοποιη'τροπή.

Μῆσα 'στὴς σκληραῖς τοῦς θρήνου
ἐγελοῦσαμε κι' ἐκαίνους,
ἐγελοῦσαμε κι' αὐτοῦς.

Που κυττώντας παραπέρα
έκοπάνιζαν αέρα
μέ καρβία και στρατούς.

Μήτε νεράτα μέ τιμή,
μήτ' Ἐλευθερίας δωμοί,
μήτε πολυκάντυλα.

Μόνον νέκρα, μόνον λάκκος,
και Γερουσιῶν ταμπάκος,
βήχας, μίζομάντυλα.

Μόνον ἐκλογαῖς και μέσα
γιὰ τὸν κάθε μας κηφήνα,
κι' ἐπροσμένεμα τὴν φίσσα
τοῦ Σεφκέτ και' στὴν Ἀθήνα.

Κι' ἔλαικαν οἱ πατριῶται
γιὰ τὸ τέλος τὸ μοιρατο
σκεπασμένοι μέ κουρέλια.

Κι' ὄταν ἐπενοῦσα τότε
ἔμπρὸς στὸν Ρήγα τὸν Φερατο
ζεραινόμενα ὅτ' ἀ γέλοια.

Μὰ τώρα μέ τὴν χαραυγή
προσμένεις κάποια πῶς θὰ γῆγ
λευκοπορούσα κέρη
μ' ἀσπίδα και μέ ὄδρου.

Τῶρ ἀπὸ τὸ κρεβάτι σου δὲν πῆς ὅτ' ἀ καρνεῖτα,
μὰ ὅτ' ἡ Μακεδονία.
Τώρα μέ τὰ χαράγματα
βροντοῦ Στρατῶν Συντάγματα,
και περμένεις θρίαμβον Ἑλληνικὸν ἂ ἀκούσῃς,
και θούρια γὰ κρούσῃς.

Τώρα μέ τάστρο τῆς αὐγῆς
βλέπεις πεσμένο κατὰ γῆς
τοῦ Χότζα τὸ σαρίκι.

Τώρα σου λένι μέ τὰ βολιὰ
σύρε νὰ ὀδῃ τὸν Βασιλῆα
μέσ' ὅτ' ἡ Θεσσαλονίκη.

Τώρα περικαλύπτεται μέ νέφος δυσθυμίας
ὄταν θρίαμβο δὲν ἰδῃς νὰ πλέκεται στεφάνι,
τώρα τὰ χρόνια τὰ φρικτὰ τῆς ἀφελουσίας
σου φαίνονται ὄταν θειρο, σου φαίνονται ὄταν πλάνη.

Τώρα δὲν εἶναι σκέψις σου μονάχα τὰ Ταμπῆα
καὶ βλέπεις καὶ τὸ Βασιλῆα
ὀδύληρη τὴν ομαλιὰ
μέσ' ὅτ' ὁ πολέμου τῆς φωτιαῖς και' ὅτ' ἡ Νοσοκομεῖα.

Τώρα κόσμος ἐξομνε τὴν λαμπρότητα τοῦ Θρόνου,
τώρα Στέμμα λαμπυρίζει,
κι' ἡ Βασιλισσα γυμνάζεται
ἄγγελος παρηγοριὰς κι' ἔνα βάλωμο τοῦ πόνου.

Τώρα στέκει και θαυμάζει τὴν προσήλιον τοῦ γένους
ὅτ' ἔνα νέον μεγαλειον, ὅτ' ἔνα νέον λυκαυγές,
τώρα βλέπεις Πριγκηπέσσα κι' ἄρπυνοῦν ὅτ' πληγωμένους,
τὸρ γατρεῦον ἢ πληγιαῖς τὸν τῆς Πατρίδος τῆς πληγιαῖς.

Τώρα καθένας σύγχρονος ὅτ' ἀλλήθεια πολεμεῖται
μέ τῆς Τουρκίας τάκερ,

τώρα κι' οἱ πρώτοι τοῦ Στρατοῦ ὅτ' ἡ πρώτη τῆ γραμμῆ
μέ τὰ σπαθῆ ἄσ' ὁ χέρι.

Τώρα θυσία γίνονται κι' ὀλόχρυσκα γαλόνια,
ποῦ χρόνων τῶπνε γ' ἡροπή και μῆροη καταπρόνια.

Τώρα κανένας δὲν ποθεῖ
χοροῦ, θαλλιας, κάμου,
τώρα ἔμπροστὰ μέ τὸ σπαθί
χαρῶζον νέους δρόμου.

Και ὅτ' ἐκείν' κόσμος ἐξομνῶν
τὸ ξίφος τοῦτο τὸ γυμνόν,
κι' ἔμπρὸς τοῦ γόνου κλίνει.

Τώρα τιμῆ ὅτ' ἡ Στέμμα των,
τώρα τὸ σφύρον αἶμα των
κηλιδας ἀποπλύνει.

Ἄνδρας ἐξείρω ζηλευτοῦ,
γλυκὸ νανοῦρισμα γι' αὐτοῦς
ἔγινε τὸ κανόνι.

Κι' ἡ μάνα των τοὺς διαλαλεῖ,
και τραύματα καταριεῖ
και τάρους στεφανώνει.

Ἡ Μοῦσ' ἀνδρείους ζωντανούς
και πεθαμένους ψάλλει...
τώρα σηκώνεις ὅτ' τρανοῦς
ὀλόρθε τὸ κεφάλι.

Τώρα προσμένεις μεθ' ἡμῶν
κάθε γλυκοζήμερωμα
νέον ὅτ' ὁ γένους τὸν δωμῶν
τροπαῖον ἀφιέρωμα.

Τώρα και σὺ καθ' ἑαυτὸν φελλίζεις, βρε ζαγάρι,
τόσον καιρὸ πῶς ζήσαμε μέ ζητισιας ταγαρί,
μέ τειμανάδες ἢ Τουρκιαῖς
και Προστατῶν κατράπακλιας.

Π.— Λοιπὸν ἰβίδα, Φασουλή, Στρατεύματα και Στόλοι...
Παρασκευὴ ζήμερω και Ἀη-Διμήτρη Σχόλη,
ποῦ προτροπαδὴν ἔρωσαν οἱ λυσοπαμένοι ἄλογοι,
κι' ἔστῆσαμε τὴν γαλανὴ μέσ' ὅτ' ἡ Θεσσαλονίκη.

Καμπάνιας Ἀναστάσεως στραίνου κι' ἔδω πέρα,
διαδύλωσις μουσική,
βρονταῖς ἔδω, βρονταῖς εἰσεῖ,
και σμπάρα ὅτ' ὁν αἶρα.

Ἄς φιληθοῦμε, βρε παιδιὰ, ὅτ' ἔτι ὁ κληνῆρι,
ὅτ' ἔτι ὁ κληνῆρι,
κι' ἄς δοῦμε τὸν Διάδοχο μέ τὸν Στρατὸ ξιφῆρη
μέσ' ὅτ' ἀγιασμένα χρώματα.

Μέ τάλογο κι' ὁ Βασιλῆα,
και μαθροὶ σκλάβοι Πασχάλιας
ἀνάβουνε λαμπάδες.

Τὴν γαλανὴ δοξολογοῦν
κι' ἀπροντιμένω λειτογοροῦν
ὅτ' ἡ Ἐκκλησιαῖς παπάδες.

Φ.— Κι' ἐγὼ γενναῖος κληνῆρ τοῦς Τουρκους τὰ ψοφῆμα,
και ὅτ' ἡ Θεσσαλονίκη μας γῆρω τὰ κληνῆρι,
και ψάχω τὸν Κερὴ Ἀγαχαμῆκη θημιόδη,
μὰ δὲν τὸν ὄρεια κουθενά, λανε πῶς πῆρε ποδῖ.